

Než jsme se potkali, holky a sex mě nezajímal, i když mi bylo v té době sedmnáct. Víc než to. Byly mi lhostejné. Rodiče mi znechutili všechno, co se byt jen vzdáleně týkalo lásky. Zlomilo mě, jak si navzájem ubližovali. A moje bláznivá ovdovělá matka, která mě soustavně ničila, ke zlepšení situace nijak nepřispěla. Uzavřel jsem se za hradbou chladu a lhostejnosti. Zajímal mě jen klavír.

Na druhou stranu mě poháněla zvědavost, musel jsem svoje vrstevníky studovat. Abych dokázal hudbu procítit, potřeboval jsem pochopit lidské city, zkoumat je a pitvat, když už mi vlastní emoce chyběly. Neměl jsem na výběr. Otec dával do hry intenzivní energii, protože žil naplno, nebyl jen tělesnou schránkou, zakusil lásku, nenávisť, touhu, přátelství, žárlivost, vztek. Já poznal jen vztek a věděl jsem, že to nestačí, pokud jsem chtěl, aby moje hudba vyznívala pravdivě. Všichni velcí mistři komponovali díky prožitým citům, své lidskosti. Musel jsem se s tím popasovat. Přidal jsem se proto k partě, která trávila léto na naší pláži, ale zachovával jsem si odstup a moc jsem toho nenamluvil. Okamžitě mě přijali. Hrál jsem „normálního“ pubertáka, měl jsem za to, že toho nejobyčejnějšího, ale mysleli si o mně, že jsem divný, a to mě dost pobavilo. Jinak jsem se s nimi celou dobu nudil. Z touhy po vědění mi bylo zle: holky se chichotaly a kluci se předváděli. Byli nevýrazní, pravý opak toho, co jsem hledal.

Chtěl jsem být svědkem něčeho velkého, zničujícího, spalujícího.

Jednoho dne jsem ležel na písku znechucený takovou průměrností, když se z hloučku ozval výkřik hlasitější než ostatní a donutil mě otevřít oči. Neznámá síla mě přiměla se posadit.

Přicházela směrem k nám a byla tak půvabná. Úplně jiná než ostatní. Její chůze, držení hlavy, tajemný pohled přivřených očí, náznak úsměvu, který měl zakrývat plachost.

Nebyla to dívka.

To už byla žena.

Žena.

Kde se vzala? Byl jsem jako očarovaný. Prohlížel jsem si ji od hlavy k patě. Uvnitř jsem doslova hořel. Přestal jsem dýchat.

Jeden kluk mi dal herdu do zad se slovy, že ta hleta je pro mě, že ji taky zajímá jen piano.

Než se objevila, myslel jsem si, že jsem imunní. Byl jsem sám sobě k smíchu. I teď se mi na rtech objevil ironický úšklebek. Ztracený hluboko v myšlenkách jsem si neuvědomil, že se na mě upřeně dívá.

Naše oči se setkaly.

Můj osud byl zpečetěn.

Rozednilo se. Její dům se probouzel.